

## ...szép álmokat!

Nino és Nina, amikor még utoljára visszanéztek<sup>1</sup>

Álmodozni kétféleképpen lehet. Valamilyen vágyott, elképzelt dolgot szeretnénk elérni, és mindent tőlünk telhetőt megteszünk a cél érdekében. Vagy elalszunk, és képek, emléktöredékek jelennek meg előttünk. Tudatunk ilyenkor sem áll le, fantáziánkkal „vegyített” valós élményeket élünk át újra. Magyarósi Éva *Nino és Nina, amikor még utoljára visszanéztek* című kiállítása is álmovilágot varázsolt a Szentendrei Képtár tereibe. „Az atmoszférikus hanghatásokkal kísért film-etűdöket és rajzepszokat saját mítoszteremtő képzelete szülte figurák és gyermekeiről készült rajzok formálják történeté” – tájékoztat Magyarósi tárlatának leírása Muladi Brigitta kurátor tollából.

A tárlathoz hasonlóan Magyarósi Éva munkássága is izgalmas, sokszínű. A nemzetközi művészeti szcénában és filmvilágban otthonosan mozgó alkotó már középiskolásként előszeretettel festett, rajzolt, szobrokat készített. 2000-ben végzett a Győri Balett Művészeti Szakközépiskola szobrász szakán. Adott volt tehát, hogy művészeti hivatást válasszon, és így is történt. „A szakközépiskolában ugyan szobrász szakon végeztem, de folyamatosan festettem is. Nem volt véletlen az a döntés sem, hogy az »iparon« az animációt jelölöm meg. Annak a lehetőségét láttam a szakban, hogy itt tudom majd tovább folytatni azt az alkotói módszert, amit valójában szeretek. Ez így is lett” – nyilatkozta egy 2013-as interjújában.<sup>2</sup> Magyarósi 2005-ben diplomázott a MOME Vizuális Kommunikációs Tanszékének animáció szakán. Sokoldalú, az animáció mellett számos műfajban alkot a táblaképfestéstől a fotókon át a rajzokig. Elsősorban képzőművész, ám novellákat is ír, több rangos lapban publikált: az *Élet és Irodalom*ban vagy éppen az *Új Művészet*ben. 1997-től a Közép-Európa Fényműhely Egyesület, 2003-tól a Magyar Szobrásztársaság tagja.

TAKÁTS FÁBIÁN (1987) a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Karán végzett művészettörténet szakon. Szakterülete a 20. század művészete.

- 1 *Nino és Nina, amikor még utoljára visszanéztek* – Magyarósi Éva kiállítása. Szentendrei Képtár, 2025. szeptember 18. – 2026. március 8. Kurátor: Muladi Brigitta.
- 2 <https://www.filmtekercs.hu/interju/ki-tudja-mibol-mi-lesz-es-ez-mindig-izgalmas-interju-magyarosi-eva-animacios-rendezovel>

Alkotói hitvallását a következőképpen fogalmazza meg: „Munkásságomat leginkább a társadalmi problémák megérteni akarása hatja át. Alkotásaimat a médiaművészet, a klasszikus grafikai és festészeti technikák újszerű, kísérletező kombinációja jellemzi. Kollázsfilmek, ceruzarajzok, fényképek, nagyobb méretű térinstallációk, valamint színházi és filmes díszletek készítéséről vagyok talán a legismertebb.”<sup>3</sup>

A tárlaton egy mesés világba „csöppenhetünk”. A mesebeli jelző helytálló, rajzfigurák jelennek és elevenednek meg. Sekély vízben álló, egymásba csimpszkodó gyermekek, egy kislány, aki éppen most dugta ki fejét a víz alól, egy fiatal nő, amint egy jégtáblán tol egy fiúcskát (talán gyermekét) a vízen. A reális ábrázolások mellett abszurdak, szürrealisztikusak is feltűnnek. Hiszen mégiscsak az alkotó belső világába, annak kivételésébe nyerhetünk bepillantást. Az egyik művön egy ronda pók szötte hálósapdába esett farkas lóg egy fa ágán, és teszi rá mancsait a fa alatt álló nő vállára, kulcsolja körbe a fejét. A farkas úgy viselkedik, mint egy pók, mi több, hamarosan talán teljes mivoltában azzá válik. A bizarr jelenet a valóság és fantázia meghökkentő elegye. De akadnak más példák is az abszurdításra. Egy helyütt levélformájú képződményből, csillag formájú alakzatból néz ránk egy szem. Másutt egy buckába „applikált” fiú feje néz kétségbeesetten. Magyarósi alakjai a félelem, a szomorúság, a megdöbbenés érzelmei skáláján „játszanak”. Már ahol felismerhetők a figurák, több alkotáson ugyanis arcuk, alakjuk elmosódott, mintegy szellemként jelennek meg. A *Gyermekek fegyver nélkül sorozat* (Rozi és Natália) (2025) című alkotás kislányai viszont remekül kivehetők. Kicsit megszeppenten néznek ránk, tágra nyílt szemük gyermeki ártatlansággal csodálkozik a világra. Az erőteljes, mégis finom vonalú mű Magyarósi remek rajzkészségéről árulkodik.

A tárlat leglátványosabb „elemei” kétségtelenül az animációk, amelyek hatását fokozza a kiállítótér különleges berendezése. Magyarósi komplex módon alakította át a termeket: falakba rejtett videókkal, fekete hátterekkel, installációkkal. Egy helyütt a padlót tükörként befedve térérzékelésünk elbizonytalanodik, mélység „tátong” lábunk előtt, amely egyben a falra vetített animáció része is. A hanghatásokkal kísért kiállítást meditatív hangulat lengi be, az idő lelassul, egy különös, álomszerű világban érezzük magunkat.

És éppen ez adja meg a *Nino és Nina, amikor még utoljára visszanéztek* különlegességét, ahol Magyarósi Éva rajzai, animációi jóformán kiszakítanak a realitásból, és arra készítetnek, hogy megfejtjük a látottak üzenetét. Nincs könnyű dolgunk, a kitépett vázlatfüzetlapok rajzai, füzetek, a falon folytatódó vonalak nem önmagukban, hanem együtt értelmezhetők. Lírai együttesük vezet el Magyarósi gondolkodásának belső dimenzióiba, tárják fel álomszerű, érzékeny, sajátosan női világát.

Álmodjunk vele!

3 <https://www.lobenweingaleria.hu/magyarosi-eva>